

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Oboer/37/2017
Identifikačné číslo spisu: 1210219756
Dátum vydania rozhodnutia: 31.01.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Mederová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1210219756.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: Československá obchodní banka, a. s. so sídlom Radlická 333/150, Praha 5, Česká republika, IČO: 00 001 350, zastúpeného advokátskou kanceláriou MAREK & PARTNERS, s. r. o., so sídlom Palisády č. 36, Bratislava, advokátskou kanceláriou Paul Q, s. r. o., so sídlom Twin City Block A, Karadžičova 2, Bratislava, advokátskou kanceláriou Tomáš Kamenec, s. r. o. so sídlom Špitálska 43, Bratislava proti povinnému: GENERAL FACTORING, a. s., so sídlom Košická č. 56, Bratislava, IČO: 35 838 825, zastúpenému advokátskou kanceláriou Michalko Legal Counsel & Co., s. r. o., so sídlom Michalská 276/16, Bratislava, o vymoženie uloženej povinnosti zaplatiť 1 490 597,-eur a 395 778,36 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 39Er/1499/2010, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave, č. k. 18CoE/597/2016-2841 z 28. apríla 2017, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie o d m i e t a.
- II. Povinný m á proti oprávnenému n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“ alebo odvolací súd“) označeným uznesením potvrdil ako vecne správne uznesenie Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „exekučný súd“), č. k. 39Er/1499/2010-2677 zo 4. apríla 2016, ktorým vyhlásil exekúciu za neprípustnú podľa § 57 ods. 1 písm. g/ zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej aj „Exekučný poriadok“ alebo „EP“) a exekúciu zastavil.

2. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uviedol, že v predmetnej veci niet sporu, že oprávnený si svoj nárok uplatňuje na základe exekučného titulu predpokladaného v ustanovení § 41 ods. 2 písm. d/ EP - vykonateľné rozhodnutie cudzieho rozhodcovského súdu, ktorého formálne a

materiálne predpoklady uznania a vykonania upravuje okrem Exekučného poriadku aj VIII. časť zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „ZoRK“). Návrhom, doručeným exekučnému súdu dňa 21. decembra 2010, povinný požiadal okrem iného o odopretie uznania a výkonu exekučného titulu, ktorých dôvody formuloval identicky ako dôvody návrhu na zastavenie exekúcie. Okresný súd Bratislava II svojim rozhodnutím, č. k. 39Er/1499/2010-1319 z 24. februára 2011 tento návrh povinného zamietol, ktoré rozhodnutie Krajský súd v Bratislave svojim uznesením, č. k. 20CoE/154/2013-2474 zo dňa 28. novembra 2013 ako vecne správne potvrdil.

Toto právoplatné rozhodnutie o zamietnutí návrhu povinného na odopretie uznania a vykonateľnosti cudzieho rozhodcovského nálezu vo veci č. 12190/TE/MW/AVH/JHN/GZ zo dňa 26. 07. 2010, vydaného Medzinárodným rozhodcovským súdom Medzinárodnej obchodnej komory so sídlom v Paríži (ďalej len „Rozhodcovský nález“), bolo tiež predmetom prieskumu v dovolacom konaní, kedy dovolací súd svojim uznesením, č. k. 4Oboer/353/204-2599 z 31. augusta 2015 dovolanie povinného zamietol. Súdny všetkých stupňov konštatovali, že z hľadiska striktno vymedzeného rozsahu odopretia uznania a výkonu cudzieho rozhodcovského rozsudku, ale ani v rámci prieskumu v rozsahu úradnej povinnosti zverenej exekučnému súdu, nenašli v návrhu povinného dôvod pre odopretie uznania a výkonu tohto cudzieho Rozhodcovského nálezu. V predmetnej veci vydal exekučný súd dňa 24. novembra 2015 poverenie na vykonanie exekúcie, na základe ktorého vydal súdny exekútor upovedomenie o začatí exekúcie. Následne povinný podal návrh na zastavenie exekúcie odôvodnený identickými dôvodmi, ktoré boli predmetom už jeho predchádzajúceho návrhu na odopretie uznania a výkonu Rozhodcovského nálezu. Vzhľadom na totožnosť predložených argumentov vznesených povinným v návrhu na zastavenie exekúcie, ktoré boli riešené už v súvislosti s jeho návrhom na odopretie uznania a výkonu Rozhodcovského nálezu, bolo potrebné vyriešiť otázku, či v predmetnej veci nejde o prekážku veci rozhodnutej (res iudicata). Vo vzťahu k uvedenému si odvolací súd ustálil, že rozhodnutie o návrhu povinného o odopretí uznania a výkonu cudzieho rozhodcovského rozsudku nie je procesnou prekážkou rei iudicatae pre posudzovanie - hoci tých istých - argumentov vznesených povinným v konaní a rozhodovaní o jeho návrhu na zastavenie exekúcie. Z pohľadu odlišného rozmeru posudzovania preto nejde o vec rozhodnutú. Vzhľadom k tomu, že sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, ako vecne správne ho potvrdil.

3. Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podal oprávnený (ďalej aj „dovolateľ“) dňa 9. augusta 2017 dovolanie, ktorým navrhol zrušiť uznesenie odvolacieho súdu a zároveň aj uznesenie exekučného súdu a vec im vrátiť na ďalšie konanie, alternatívne navrhol, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zmenil tak,

že návrh povinného na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. f/ a g/ EP zamietne. Podané dovolanie oprávnený odôvodnil ustanovením § 420 písm. f/ zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“), nakoľko napadnuté uznesenie má byť postihnuté vadou zmätočnosti podľa § 420 písm. d/ C. s. p. Prekážku právoplatne rozhodnutej veci má zakladať právoplatné rozhodnutie vydané vo veci návrhu povinného na odopretie uznania a vykonateľnosti Rozhodcovského nálezu. Zároveň je podľa dovolateľa napadnuté uznesenie zmätočné, pretože súd nesprávnym procesným postupom znemožnil oprávnenému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva

na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C. s. p.), a to z dôvodu nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia, čo robí napadnuté uznesenie nepreskúmateľným. Napadnuté uznesenie navyše malo závisieť od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil

od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, keď mal nesprávne posúdiť existenciu prekážky rei iudicatae. Uznesenie krajského súdu malo taktiež závisieť od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Dovolateľ svoju otázku sformuloval tak, či „predstavuje právoplatné rozhodnutie o zamietnutí návrhu

na odopretie uznania a vykonateľnosti cudzieho rozhodcovského rozsudku prekážku

res iudicata vo vzťahu k neskoršiemu návrhu na zastavenie exekúcie pre údajnú materiálnu nevykonateľnosť cudzieho rozhodcovského rozsudku, ak je tento návrh povinného zdôvodnený rovnakými skutkovými okolnosťami?“

4. K podanému dovolaniu sa vyjadril povinný, podľa ktorého názoru nie je dovolanie v prejednávacom

prípade prípustné, pretože vychádzajúc z prechodných ustanovení § 243h a nasl. EP účinnom od 01. 04. 2017 sa v exekučnom konaní použije Civilný sporový poriadok (len) v prípade, že Exekučný poriadok neustanovuje inak. Podľa § 202 ods. 4 EP dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti uzneseniu vydanému v exekučnom konaní nie je prípustné.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas oprávnený, v neprospech ktorého bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpený advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok treba odmietnuť.

6. Podľa C. s. p. sa postupuje, ak je daná právomoc súdu, pokiaľ Civilný mimosporový poriadok, Správny súdny poriadok alebo iný zákon neustanovuje inak (viď § 2 C. s. p.). Z hľadiska právnej úpravy prípustnosti dovolania „iným“ zákonom v zmysle § 2 C. s. p. je tiež Exekučný poriadok.

7. Podľa § 202 ods. 4 EP v znení účinnom od 1. apríla 2017 dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti uzneseniu vydanému v exekučnom konaní nie je prípustné.

8. Podľa prechodného ustanovenia § 243h ods. 1 prvej vety EP k úpravám účinným od 1. apríla 2017, ak tento zákon v § 243i až §243k neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017.
Vo vzťahu k opravným konaniam, teda ani k dovolaciemu konaniu, však zákon vo svojich ustanoveniach neobsahuje žiadne pravidlo.

9. V preskúmvanej veci bolo dovolaním napadnuté rozhodnutie krajského súdu vydané 28. apríla 2017 a dovolanie bolo podané 9. augusta 2017. Dovolacie konanie teda začalo za účinnosti Exekučného poriadku, ktorý prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu vydanému v exekučnom konaní výslovne vylučuje. Pokiaľ teda prechodné ustanovenie Exekučného poriadku neurčilo vo vzťahu k dovolaciemu konaniu žiadne pravidlo a dovolanie (ako i ním napadnuté rozhodnutie krajského súdu) bolo podané už za účinnosti novelizovanej právnej úpravy, je potrebné vychádzať z princípu okamžitej aplikability procesných noriem. K uvedenému záveru dospel najvyšší súd aj v rozhodnutiach, sp. zn. 21CoE/191/2016, 3ECdo/16/2017, 3ECdo/26/2017, 3ECdo/27/2017, 4ECdo/23/2017, 5ECdo/10/2017, 7ECdo/3/2017, 8ECdo/17/2017, 5ECdo/2/2018, pričom predmetný záver vyhodnotil ako ústavne konformný aj Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v uzneseniach, sp. zn. II. ÚS 185/2018, III. ÚS 276/2018, I. ÚS 281/2018 a náleze I. ÚS 259/2018.

10. Vzhľadom k uvedenému najvyšší súd dovolanie oprávneného, prípustnosť ktorého je ustanovením § 202 ods. 4 Exekučného poriadku (v znení od 1. apríla 2014) výslovne vylúčená, odmietol podľa § 447 písm. c/ C. s. p.

11. Dovolací súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.).

12. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

